

Potom vyšiel Ježiš i jeho učeníci do mestečiek Cezáree Filipovej.

A na ceste sa pýtal svojich učeníkov a riekol im: Čo hovoria ľudia o mne, že kto som ja?

A oni mu odpovedali: Jedni hovoria, že si ty Ján Krstiteľ, iní, že Eliáš,

a zase iní, že jeden z prorokov. A on sa ich opýtal: A vy čo hovoríte, že kto som ja? A Peter odpovedal a riekol mu:

Ty si Kristus! A prihrozil im, aby nikomu nehovorili o ňom. Potom ich začal učiť, že Syn človeka musí mnoho pretrpieť

a byť zavrhnutý od starších, od najvyšších kňazov a od zákonníkov a byť zabitý

a po troch dňoch vstať z mŕtvych.

Marek 8:27-31

Nastal veľmi dôležitý moment v službe Pána Ježiša Krista. Vo verši 31 čítame: „Potom ich začal učiť, že Syn človeka musí mnoho pretrpieť... byť zavrhnutý...

a byť zabitý ...a vstať z mŕtvych“. V paralelnom texte Matúšovho evanjelia čítame: „Odvtedy začal Ježiš ukazovať svojim učeníkom, že musí odísť do Jeruzalema a mnoho vytrpieť“ atď. „Potom... odvtedy...“ Čo sa stalo, že si Ježiš uvedomil, že nastal okamih, aby svojim učeníkom vysvetlil jeho nadchádzajúce utrpenie? Nuž teda to, vďaka čomu si uvedomil, že dozrel čas, boli slová apoštola Petra po tom, ako sa Ježiš spýtal svojich učeníkov: „A vy čo hovoríte, že kto som ja?“ Peter odpovedal: „Ty si Kristus, Syn živého Boha.“ Nakoniec učeníci pochopili, kým skutočne je ich Pán. S istotou teraz vedeli, že bol oveľa viac ako prorok, dokonca viac ako najväčší prorok, ktorý kedy žil. Nie, teraz boli presvedčení, že tento muž, s ktorým žili posledné tri roky, nebol nikým iným ako zasľúbeným Mesiášom, Synom Božím.

Pravdou je, že Ježiš predtým už nepriamo naznačil, že podstúpi utrpenie, avšak teraz učeníkom predstavil jasnejšie šokujúcu skutočnosť, že ich milovaný Pán bude trpieť a zomrie rukami bezbožných mužov. Táto správa bola zdrvujúca o to viac, že za jeho smrť budú zodpovední starší, veľkňazi a učitelia zákona. Starší boli občianski vládcovia, veľkňazi, náboženski vládcovia, učitelia zákona, morálni vládcovia. Stručne povedané, všetci nositelia moci v Jeruzaleme sa chystali zabiť ich Majstra.

Chcel by som však, aby sme spolu uvažovali ani nie tak o šokujúcej povahe Ježišovho odhalenia učeníkom, ako o tom drobnom slove „musí“. Ježiš povedal: „Syn človeka musí mnoho pretrpieť a byť zavrhnutý od starších, od najvyšších kňazov a od zákonníkov a (musí) byť zabitý a po troch dňoch vstať z mŕtvych. Prečo Ježiš predstavil tieto pravdy ako nevyhnutnosť a neodvratnosť? Bolo to preto, lebo videl seba ako nešťastnú obeť ľudských úkladov? Mohol predvídať, že vo svetle narastajúceho odporu a nenávisti voči nemu zo strany autorít bude smrť nevyhnutným koncom? Bol ako človek chytený do pasce, z ktorej sa nedá uniknúť? Nie, toto vôbec nebol ten prípad.

Chcem vám ukázať dva úzko spojené dôvody, prečo Ježiš použil slovo „musí“ vo vzťahu k svojmu umučeniu a smrti. Pouvažujme nad slovami apoštola Petra, ktoré povedal v deň Letníc, keď kázal zástupom o udalostiach, ktoré sa stali krátko predtým. „Ježiša Nazaretského... vydaného na základe určeného Božieho zámeru a predvídania, ste rukou zločincov pribili na kríž a zabili.“ Takže keď Ježiš povedal, že tieto veci sa mu „musia“ stať, vyhlásil tým, že je to úmyselný Boží zámer. Musí trpieť a zomrieť, pretože Boh určil, že sa to má stať.

Znamená to, že Ježiš bol nejakým spôsobom obeťou vôle jeho Otca? Nie, pretože ten „určený zámer“ bol dohodnutý medzi Otcom a Synom predtým, ako bol stvorený svet. Inými slovami, skutočnosť, že Ježiš bude trpieť a zomrie na kríži, bola vzájomne dohodnutá večnou radou; nebolo to niečo, čo Otec vnútil Synovi. A keď Ježiš povedal v našom texte, že „musí“ trpieť a zomrieť, jednoducho tým vyjadril svoje úplné, dobrovoľné podvolenie sa vôli Otca vo všetkom. Preto Ježiš povedal: „Syn človeka musí mnoho pretrpieť a zomrieť.“ Bolo to spoločné rozhodnutie, ktoré sa udialo medzi Otcom a Synom, a tak bol Syn v úplnej zhode s vôľou Otca.

Toto však vyvoláva otázku, prečo vôbec bolo prijaté takéto rozhodnutie. Prečo sa Otec a Syn rozhodli, že Syn musí zomrieť? Dôvod bol tento: neexistoval iný spôsob, ako by mohli byť muži a ženy zachránení pred svojimi hriechmi. Prečo sa všetko nemohlo uskutočniť jedno-duchším spôsobom? Prečo nemohol Boh len vydať akýsi dekrét o odpustení hriešnikom bez toho, aby zašiel až tak ďaleko, že poslal svojho Syna na svet, aby trpel a zomrel? Boh to nemohol urobiť, pretože je Bohom absolútnej spravodlivosti. Odpustiť ľuďom bez trestu za ich hriech by bolo popretím jeho spravodlivosti, a preto celkom nemožné. Nie, hriech musí byť potrestaný jedným alebo druhým spôsobom. Spôsob, akým sa to malo udiť, bol ten, že Syn mal prísť na svet ako človek a vziať na seba trest za hriechy iných ako ich zástupca. Aby to dosiahol, musel mať podiel na ich ľudskosti a potom niesť ich hriechy. Potom, ako vyniesol ich hriechy, mal byť potrestaný Otcom namiesto nich. Ako Peter napísal v jednom zo svojich listov: „sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“. Áno, na kríži Otec odsúdil moje hriechy a hriechy všetkých tých, ktorí veria v osobu jeho Syna. Naše hriechy si zaslúžili peкло a v istom zmysle, zatiaľ čo tam Ježiš visel na kríži, sa večnosť v pekle tlačila do niekoľkých hodín. Iba Pán Ježiš Kristus to mohol urobiť. Žiaden človek, ani dokonalý muž (ak by taký existoval), ani milión dokonalých mužov by nemohlo zmazať jeden hriech. Ale skrze svoju smrť Ježiš, Boží Syn, raz a navždy zmazal hriechy obrovského množstva mužov, žien a detí. Aké úžasné!

A tak sa Ježiš dobrovoľne zaviazal uskutočniť Boží večný plán. Rozhodne vyhlásil: „Musím trpieť a zomrieť“ – vedel, že neexistuje iná cesta na záchranu človeka. Ale všimnite si, že na strane Boha nebola vôbec žiadna povinnosť urobiť čokoľvek pre človeka, keďže to bol človek, ktorý sa vzbúril a ponoril do hriechu. Čo potom viedlo Otca a Syna k rozhodnutiu zachrániť rebelujúcich hriešnikov z ich zúfaleho stavu a priviesť ich späť z pokraja pekla? Bola to láska, nezaslúžená, nepodmienečná láska. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“

Drahý priateľ, ako odpovieš na túto lásku? Ak Boží Syn cítil naliehavosť svojej úlohy tak sil-no, ak ho jeho zmysel pre zodpovednosť a láska k svojmu Otcovi viedli k tomu, aby povedal: „Musím trpieť a zomrieť“, ak ho láska k mužom a ženám doviedla k tomu, aby povedal: „Musím trpieť a zomrieť“, ako odpovieš ty? Zostaneš ľahostajný? Budeš hľadať inú cestu, aby ťa Boh prijal, alebo uveríš v Krista? A tu by som chcel dodať posledné „musíš“. „Musíš“ veriť v Krista,

v neho a v neho jediného, aby si bol spasený, pretože ako apoštol Peter povedal: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“